

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 210.

Tolvte Session.

52de Møde.

Tirsdagen den 4de December Kl. 1.

(Fortsat.)

N. Sags (forts.): Jeg troer saaledes, at Handelen er urimelig, men jeg behøver vistnok ikke at sige, at de Mænd, der paa den Maade have engageret Kongeriget, have min største Høiagtelse; jeg betragter det som saa givet, at det ikke er værd at tale om, at de ere hævede over enhver Skygge af Mistanke om at have handlet uredeligt; jeg har allerede eengang sagt det, men jeg kan gjerne gjentage det, at jeg troer, at den daværende Indenrigsminister har handlet med blind Fanatisme, hvilket er det bedste Udtryk, jeg veed at bruge om Sagen. Jeg maa ogsaa sige, at efter min Mening var det urigtigt, at han ikke strax kom frem dermed for Publicum, ja, man skulde næsten troe, at den, for længere Tid idetmindste, ikke engang skulde bringes ind for Rigsdagen; thi ellers vilde sandsynligviis den aftrædende Minister have gjort den indtrædende bekendt med en saa vigtig Sag, som denne var for Reserveconden. Jeg skal forøvrigt villig indrømme Rigtigheden af, hvad den høitærede Indenrigsminister sagde, at det havde været bedre, om de foregaaende Ministre havde været med at bære Byrden af denne Sag, da de utvivlsomt have haft nogen Andeel i den, efterat den nu engang var afsluttet; det forekommer mig endogsaa, at det godt kunde være nødvendigt, at der var tre Ministre om at bære den. Dette minder mig om, at man i Sachsen har en Viin, som hed-

der Tremandsviin, fordi den er af saadan Bessaffenhed, at der skal tre Mænd til at dømme den. Jeg vil altsaa paastaae, at selv om der var tre Ministre om denne Sag, vilde den aldrig kunne blive god.

Der kunde endnu være Afkilligt, som det kunde være nødvendigt at minde om med Hensyn til denne Sag; men jeg skal ikke opholde det ærede Thing dermed; jeg skal kun ganske kortelig sige, at efter Alts, hvad der er foregaaet, og eftersom vi til 1862 have vore Penge fast engagerede, behøvede den ærede Minister ikke at laane dem ud til Finantsministeren; thi han har dem, og han giver dem ikke igjen i 2 Aar. Naar vi atter komme sammen til Efteraaret bliver der at tage Beslutning om, hvad der ved næstkommende Finantsaars Udløb skal foretages med Kongerigets Reservecond, og saa kan man ligesaa gjerne og bedre end nu forhandle om, hvad der skal stee. Jeg indseer ikke, at der kan vindes det Allermindste ved nu at vedtage nogle af de gjorte Indstillinger; jeg vil i det mindste ikke være med at vedtage den af Udvalgets Fleertal gjorte; thi jeg troer ikke, at jeg vil være istand til at faae den Aiterkjendelse derfor af den ærede Minister, som Udvalgets Fleertal forlanger; jeg troer heller ikke, at han vil indlade sig paa det Forbehold, der er stillet, og jeg troer heller ikke, at man paa et andet Sted — dets Kritik være nu god eller ikke god — vil indlade sig paa, at dette sættes ind i Finantsloven, og selv om det bliver staaende, saa udrette vi i praktisk Henseende slet Ingenting derved. Jeg vil paa den anden Side heller ikke gaae med Mindretallet,